

PROČ ZVONÍ ZVONY? PROTOŽE SE MÁM MODLIT ANDĚL PÁNĚ!

JAK SPOLU SOUVISÍ MODLITBA ANDĚL PÁNĚ A ZNĚJÍCÍ ZVONY?

Skupinka mladých věřících Moraváků byla na prázdninách v tyrolských Alpách. Po celodenní túře se unavení zastavili v malé vesnické hospůdce. U velkého stolu sedělo asi patnáct sedláků, kteří velmi živě diskutovali. Příchozím přátelsky pokynuli, ale jinak byli zabráněni do svého hovoru. Sedli si tedy k jinému, malému stolu a poručili si něco k pití. V tom na věži místního kostela začalo zvonit. U velkého stolu v tu chvíli ustal hovor, všichni se postavili a začali se modlit Anděl Páně. Když se domodlili, posadili se a zůstali ještě chvíli v tichu, dokud zvon nedozněl. Pak si popřáli dobrý večer a hlučné hlasy mužů opět naplnily hospodu. V naší skupince někdo poznamenal: „To by se u nás stát nemohlo.“ A jiný k tomu dodal: „A proč my jsme se také nemodlili?“

Minulý rok v německém Osnabrücku při sjezdu německých katolíků vystoupila organizace Kirche in Not (ACN) s iniciativou potřeby modlitby za křesťanskou Evropu. Snaží se upozornit znovu na modlitbu Anděl Páně. Jeden z členů této organizace řekl: „*Nebudeme-li se modlit Anděl Páně, přestanou v Evropě zvonit zvony a s mlčícími zvony se odmlčí i křesťanská kultura.*“

Jistě si všichni dokážeme představit situaci, kdy člověk, kterému už léta zvonění nic neříká, přijde s otázkou, proč se zvoní. Jestliže na svoji otázku nedostane uspokojivou odpověď ze strany věřících křesťanů, pak si následně nechá změřit hlučnost zvonů. Zjistí, že decibely v některém místě neodpovídají normám, a bude usilovat o zrušení zvonění. Pokud nebude zřejmé, že zvony svolávají křesťany k modlitbě, pokud se vytratí tento náboženský účel, vyprázdní se původní smysl zvonění. Zvonění se stane jen prázdným zněním a rušením spokojených, respektive nespokojených obyvatelů té či oné obce nebo města.

JAK VZNIKLA MODLITBA ANDĚL PÁNĚ

Křesťané byli od počátku vyzýváni k ustavičné modlitbě. „*Bez přestání se modlete,*“ (1 Sol 5,17) slyšíme z úst svatého apoštola Pavla. Křesťanská modlitební praxe vychází ze židovské tradice a křesťané se po vzoru židů modlili několikrát denně. Základem křesťanské denní modlitby se stávají židovské hymnické modlitby, tedy žalmy. Tuto modlitbu pak přejímá mnišská praxe. A právě na pravidelnou modlitbu „Liturgie hodin“, jak se nazývá modlitba breviáře, navazuje modlitba Anděl Páně. Společně s růžencem patří Anděl Páně mezi nejdůležitější křesťanské modlitby. Stejně jako růženec je modlitba Anděl Páně lidová, christologická, mariánská a biblická. K modlitbě růžence používá Církev korálový růženec, k modlitbě Anděl Páně zvoní posvěcené zvony kostelů.

Počátek této modlitby lze datovat do roku 1241, kdy bratr Sindigardi z Arezza, ovlivněn zřejmě kázáním sv. Františka z Assisi, uvádí modlitbu Zdrávas Maria slovy: „*Anděl Páně řekl Marii*“. Roku 1274 sv. Bonaventura radí spolubratřím pozdravit každý večer Pannu Marii třemi Zdrávasy. Koncem 13. století se pak v montecasinském opatství začíná zvonit ráno a večer k modlitbě Zdrávas Maria. Důležitým datem je rok 1456, kdy chtěl turecký paša Mohamed II. zasadit smrtící úder západním křesťanským zemím. Odpovědí na tuto jeho snahu je okružní list o modlitbě papeže Kalista III. Ten nařizuje polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě a svolávat na ohrožené křesťanstvo Boží ochranu třemi Zdrávasy a modlitbou Otče náš. Konečnou podobu modlitbě Anděl Páně, jak ji známe dnes, vtiskuje roku 1571 papež Pius V., který ji vyzdvihl jako modlitbu pro celý den, aby doprovázela křesťany ráno, v poledne i večer. Šířítelem této modlitby v zaalpské oblasti se pak stal sv. Petr Canisius.

Papež Pavel VI. píše: „*Tato modlitba nepotřebuje žádnou reformu. Neztratila za dlouhý čas nic ze své síly a ze svého lesku, její struktura je prostá, je pevně zakotvena v Písmu. Historický původ modlitby připomíná potřebu modlit se za mír a bezpečí, posvěcuje průběh dne jako liturgická Denní modlitba Církve.*“

VÝZNAM MODLITBY ANDĚL PÁNĚ DNES

Největší rozkvět modlitby Anděl Páně byl v době, kdy Evropu ohrožovalo vnější nebezpečí z Východu. Situace křesťanů v dnešní Evropě je stejně obtížná jako kdysi. Islám je dnes v Evropě dobře organizovaná, motivovaná a rychle rostoucí komunita.

Ateismus, materialismus, nekřesťanská náboženství, new-age, esoterismus ... způsobují, že v zemích Evropské unie ztrácí křesťanské hodnoty stále víc svůj význam. Evropská kultura se stala autodestruktivní: zpochybňuje nedotknutelnost základních přirozených hodnot, jako je manželství, rodina, úcta k nenarozenému životu, nemožnost vlastního rozhodování o životě a o hodnotách morálky ....

Díky úpěnlivé modlitbě zvítězil Mojžíš nad Amálečany, Judit se modlila a postila s lidem a porazila Holoferna a jeho vojsko, Juda Makabejský se modlil a získal velikou přesilu.

V době kritické pro Rakousko založil P. Petr Pavlíček růžencová smírčí tažení. Vzniklo modlitební hnutí, do kterého byli zapojeni biskupové, kněží, řeholníci, politici a mnoho laiků. Pak se událo to, co se podle lidských měřítek jevílo nemožné: Rakousko dosáhlo po devíti letech osvobození z ruské okupace v roce 1954.

V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato.

Vypovídá o tom nejdůležitějším poselství křesťanské víry, že se Boží Syn stal člověkem a vstoupil do našeho světa, aby ho vykoupil, přetvořil a přivedl k Otci. Toto zvěstování nesmí nikdy utichnout. Je třeba, aby ho doprovázely i zvony až tam, kam lidský hlas nedosáhne.

Svatý Otec se v Římě na Svatopetrském náměstí slavnostně modlí Anděl Páně každou neděli v poledne s tisíci věřících, kteří se tam shromažďují. Radio Proglas každý den v poledne vysílá tuto modlitbu, aby se v duchu spojili všichni ti, ke kterým se to dostane.

Pokud se budou tuto modlitbu modlit tisíce lidí ráno, v poledne a večer, nebo alespoň jednou denně, uvidíme odpovídající plody. Když je nebezpečí zvláště veliké, může Bůh zasáhnout i proti všemu lidskému chápání. Když se my křesťané začneme věrně modlit Anděl Páně, potom pro nás platí slova Písma: „O nic úzkostlivě nepečujte ... nýbrž se modlete s díkyvdáním ... a Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, ochrání vaše srdce i vaše myšlenky v Kristu Ježíši.“ (Fil 4,6–7).

Jednou jsem jel s kolegou v pražském metru a vystupovali jsme na stanici Náměstí Míru. Říká se, že jsou tam ty nejděší pohyblivé schody. Člověk se prostě postaví a teď jen čeká, až ho to pomalu vyveze nahoru. Kolega v té chvíli polohlasně poznamenal: „Ty schody jsou akorát na Anděl Páně, mám to vyzkoušené.“ Pokaždé když jsem tam někdy zase vystupoval, mě hned napadlo – ty schody jsou na Anděl Páně. Zbytečně tady koukám a zatím jsem se mohl pomodlit, když zvonění stejně většinou neslyším, a nezáleží přece na tom, že právě není právě poledne.

P. Jindřich Bartoš

A LIDÉ SE PŘIJALI

V létě v roce 1996 jsem přišel do farního týmu (FATYMu) Vranov nad Dyjí. Byli jsme tam dva kněží, jáhen, několik děvčat katechetek a kluků na civilní službě, a tak už ani nevím, kdo s tím návrhem přišel: když zvoní zvony, pomodlíme se společně modlitbu Anděl Páně. Ten, kdo si první vzpomene, to připomene při prvních úderech zvonu i ostatním. Na minutu všeho necháme, a k modlitbě pozveme i další – třeba náhodné návštěvníky fary, nebo toho, s kým zrovna mluvíme před farou či někde v terénu .... Byl jsem zvědavý, jak to lidé vezmou. A lidé se většinou rádi přidali – i když někdy byli trochu překvapení. Ta modlitba má výhodu: stačí, když ji zná jen jeden, ten který ji vede – a ke třem Zdrávasům se pak dokáže připojit skoro každý.

Často to byla i příležitost k rozhovoru. Ta modlitba totiž vyjadřuje velmi stručně důležité věci:

1) Anděl Páně zvěstoval Marii a ona počala z Ducha svatého. Vše dobré – nejen velké, ale i malé – začíná ne od člověka, ale od Boha. Nejen tehdy v Nazaretě, ale i dnes. To je první věc, kterou mi tato modlitba může připomenout.

2) Maria řekla: Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova. Bůh respektuje lidskou svobodu. Podobně jako tehdy v Nazaretě Panna Maria, chci se i já znovu vědomě a naplno dát do Boží služby – i v přítomném okamžiku.

3) A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Když se člověk přidá k tomu, co Bůh začal, začínají se dít věci, které mění svět od základu. Tehdy i nyní!

Škoda, že po čase se uskutečňování tohoto nápadu částečně vytratilo. Členové farního týmu se obměňovali, práce bylo čím dál víc a již méně často se našel někdo, kdo při prvních úderech zvonu řekl: „Můžeme se pomodlit Anděl Páně.“

Když jsem si přečetl předcházející článek (jako člen redakční rady si mohu texty časopisu přečíst řadu měsíců předem), rozhodl jsem se, že hned jak uslyším zvony, oživím ten starý zvyk. Na tu minutu se vyplatí nechat práce. Nyní i s novým úmyslem: za Evropu znovu křesťanskou. Bůh může i zázrak.

P. Pavel Zahradníček
(převzato z časopisu Milujte se!)

VARHANÍCI A REGENSCHORI PŘI KOSTELE SV. JIŘÍ V DOLNÍ ČERMNÉ (DOKONČENÍ)

Ještě malé upřesnění k varhanici sl. **Anně Markové**. V kostele sv. Jiří hrála do konce roku 1966. Tehdy již nezvládala vyjít schody na kůr. Zbytek svého života od roku 1967 do smrti v lednu 1970 prožila v Domově důchodců na Červené Vodě.

Ještě za života a působení varhanice sl. Anny Markové začala hrát na varhany v roce 1966 třináctiletá **Jana Ditrychová**. Narodila se v roce 1953 v Dolní Čermné. Hudební vzdělání získala v oboru klavír u pana učitele Josefa Kylara z Bystřece (varhaníka v Bystřeci), zakončené odbornou zkouškou. V našem kostele hrála na varhany do roku 1971, kdy se odstěhovala do Ústí n. Orlicí. Zde prodávala v prodejně Supraphon. Po roce 1989 obchod koupila a „Melodii“ vedla až do odchodu do důchodu. Při své práci hrála na varhany v kostelech farnosti Ústí nad Orlicí, kde působí dosud. Hezká je vzpomínka na májové pobožnosti, při nichž téměř denně doprovázela na varhany krásný zpěv její maminky paní Anny Ditrychové a bratra Miloše.

O rok později, v roce 1967, usedla za varhany také paní **Anna Vondráčková** z čp. 136, rozená Formánková, narozená v roce 1953. Čermenský kůr tak měl v té době čtyři dobré varhanice. Hudebně se vzdělávala v kurzu u pana Josefa Kylara při ZŠ v Dolní Čermné, zakončeného zkouškou. Vystudovala Textilní průmyslovou školu v Ústí n. Orl. Na své varhanické začátky vzpomíná: „Pan farář P. Čeněk Ptáček si mě jednou zavolal do sakristie a řekl, že ty hřivny, které jsem od Pána Boha dostala musím využít a že se jednou z nich budu zpovídat. A tak hraji na varhany celý život s láskou a celým srdcem. Bylo mi potěšením, že při farních poutích jsem mohla hrát ve Wamberčích, u Matky Boží v Králíkách, v Saštině aj.“ V roce 1973 se provdala za Miloše Vondráčka a odešla za ním do Sopotnice. Tam začala hrát na varhany a skončila u dolnočermenských varhan. Je zaměstnaná na místní poště a má tři děti: Miladu, Annu a Josefa, všichni hudebně vzdělaní.

Současnicemi ve hře na varhany ve farním kostele sv. Jiří v rozmezí let cca 1969 – 1990 byly mimo paní Jany Ditrychové a paní Anny Vondráčkové také rodné sestry **Anna a Ludmila Novákové** z čp. 194.

PhDr. Anuška Nováková, narozená v roce 1953 absolvovala Lidovou školu umění (dále LŠU) v Lanškrouně, obor klavír a poté Státní konzervatoř hudby v Praze a Filosofickou fakultu University Karlovy, obor dějiny hudby. Po vysokoškolských studiích našla na měšťnání v Národním muzeu - České muzeum hudby, hudebně-historické oddělení v Praze. Zde dosud pracuje. V Dolní Čermné hrála na varhany od roku 1969. Vdala se za Josefa Vašíčka z čp. 28 v roce 1992 a bydlí trvale v Praze. Má dvě děti, Josefa a Terezii, které studují hudební gymnázium, hudební obor housle, cello a varhany. Za jejího působení u varhan v Dolní Čermné a dirigentství pana Jana Hampla a pana Vojtěcha Kunerta (záskoky) vzrostla hudební úroveň kostelního sboru. Tehdy, pro značné aktivity kostelního sboru, se stal sbor předmětem velkého „zájmu“ církevního tajemníka ONV v Ústí n. Orli. (příslušníka Státní tajné policie). I přes tvrdou komunistickou totalitu zajížděl sbor zpívat na významná poutní místa: klášter Králíky, poutní kostel Panny Marie Pomocnice v Luži, Svatý kopeček u Olomouce, Bruntál, rakouské Maria Zell aj. a vždy za zády s církevním tajemníkem. Nezapomenutelné zážitky členů sboru jsou z hudebních zájezdů po působištích kněze P. Josefa Hrdličky, nyní olomouckého pomocného biskupa. Sbor zpíval na poutích u sv. Anny v Hoštejně, při znovuootevření opraveného kostela v Třemešné na Osoblažsku a posléze na zmiňovaném Svatém Kopečku (to již byl P. Josef biskupem). V současné době hraje paní Vašíčková na varhany v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích a v kostele sv. Gotharda v Bubenči.

Ing. ekonomie Ludmila Nováková, narozená v roce 1955 absolvovala LŠU v Lanškrouně, obor klavír. Na varhany hrála od roku 1970 až do roku 1990, kdy odešla do řádu k Dominikánkám. V současné době působí jako pastorační asistentka ve farnosti Rakovník, v působišti svého rodného bratra P. Vojtěcha Nováka, tam hraje i na varhany.

Po dlouhých letech vystřídal ženy u varhan mladík **Karel Pecháček** z čp. 53, narozený v roce 1971. Absolvoval 2 cykly LŠU Lanškroun, obor klavír. Vystudoval magisterské studium. K čermenským varhanám zasedl v roce 1988. V roce 1999 se oženil a odstěhoval se za ženou Jitkou, rozenou Krejsovou, do Letovic a tím skončil u varhan v Dolní Čermné. Má čtyři děti, které jsou hudebně vzdělávané. Pan Karel Pecháček vede v Letovicích vokální sbor.

K našim varhanám usedl v roce 1974 další muž, pan **František Severin** z čp. 342, narozený v roce 1949. Vystudoval Střední průmyslovou školu v Lanškrouně, obor elektronika. Absolvoval LŠU Lanškroun, obor akordeon. Na varhany začal hrát ve svém rodišti v Cotkytli. V roce 1973 se oženil s Marií Faltusovou a přestěhoval se do Dolní Čermné. Zde si manželé postavili rodinný domek. Mají pět dětí: Marii, Františka, Tomáše, Helenu a Veroniku. Pan František Severin hraje od roku 1974 doposud na varhany a dle potřeby i diriguje sbor.

Současnou hlavní varhanicí je **Ing. Milada Marešová**, rozená Filipová z čp. 271, narozená v roce 1961. Absolvovala 7 let výuku hry na klavír u pana E. Šilara při ZŠ v Dolní Čermné, zakončenou zkouškou. Pracuje na Obecním úřadě v Dolní Čermné, má tři děti: Josefa, Věru a Stanislava. Na varhany zde hraje od roku 1974 doposud.

Další ženou u varhan je **MUDr. Zdena Novotná** z čp. 230. Absolvovala LŠU v Praze. Vystudovala Universitu Karlovu, fakultu lékařskou. Od roku 1994 žije v Dolní Čermné a pracuje jako praktická lékařka pro děti a dospělé v obci Dolní a Horní Čermná. Za varhany usedla v roce 1994 a hraje zde doposud. Založila dětskou scholu, kterou vedla do roku 2002. Po ní dětskou scholu převzala a vede doposud paní **Anna Motlová** z čp. 11 (rozená Moravcová z Kunčic), narozená v roce 1969.

Ještě je nutné se zmínit o **dirigtech**, kteří vedli kostelní sbor ve farním kostele. Nejprve to byl pan **Valentín Kunert**, narozený v roce 1930. Sbor vedl cca 10 let. Dlouholetým dirigentem kostelního sboru byl pan **Jan Hampl**, narozený 13. ledna 1928. U dirigování setrval plných 45 let, od roku 1957 téměř až do své smrti. Zemřel 11. srpna 2002. Poté převzala koncem roku 2002 dirigentskou taktovku na kůru slečna **Jaroslava Matějková** z Bystřece, narozená v roce 1978. Nejprve absolvovala 2 cykly ZUŠ Lanškroun, obor klavír a varhany, poté Státní konzervatoř v Pardubicích, obor varhany. V roce 2005 dirigování skončila, aby mohla s úspěchem dokončit Universitu v Hradci Králové. V roce 2008 se provdala za pana Pavla Berana, má syna Patrika. Dosud hraje na varhany v Bystřeci. Od roku 2005 byl pověřen dirigentstvím pan **Pavel Vašíček** z čp. 349, narozen v roce 1953. Po absolvování LŠU Lanškroun, složil dirigentské zkoušky pro dechovou kapelu. Je ženatý s Magdalénou, rozenou Faltusovou. Má 3 děti, všechny hudebně vzdělané. Kostelní sbor diriguje dosud.

Co říci na závěr tohoto exkursu do historie i současnosti varhaníků a dirigentů dolnočermenského kůru? Snad jen popřát kostelnímu sboru, varhaníkům a dirigentovi, aby nejen láska k hudbě, ale i k Pánu Bohu překonala všechny nástrahy současné uspěchané sekularizované společnosti, a aby zpěv a hudba na našem kůru nikdy neustala.

Přehled varhaníků u sv. Jiří v Dolní Čermné

Jméno a příjmení	bydliště	hra na varhany od roku	do roku
Josef Marek	čp. 14	1742	1752
Jan Bednář	čp. 2	1752	1790
Jan Marek	čp. 3	1793	1845
František Mareš		1845	
Josef Kvapil		1845	1857
Antonín Pecivál	čp. 6	1858	1892
Josef Marek	čp. 216	1885	1930
Cyril Marek	čp. 216	1926	1936
Anna Marková	čp. 216	1909	1969
Jana Dytrichová	čp. 230	1966	1971
Anna Vondráčková	čp. 136	1967	1973
PhDr. Anna Vašíčková	čp. 194	1969	1992
Ing. Ludmila Nováková	čp. 194	1970	1990
Mgr. Karel Pecháček	čp. 53	1988	1999
František Severin	čp. 342	1974	dosud
Ing. Milada Marešová	čp. 271	1974	dosud
MUDr. Zdena Novotná	čp. 230	1994	dosud

ARCIBISKUP ARNOŠT Z PARDUBIC, OSOBNOST EVROPSKÉHO VÝZNAMU.

Dne 30. června roku 1364 v odpoledních hodinách na svém zámku v Roudnici zemřel první český arcibiskup Arnošt z Pardubic. Bezesporu patří k nejvýznamnějším postavám středověkých českých dějin. Každý z nás ctí Karla IV. pro to, co dokázal pro český národ. Díky tomu byl také historiky nazván „Otec vlasti“. Málokdo si ale uvědomí, že jeho velikost podpořil svými činy právě Arnošt z Pardubic.

Narodil se 25. března 1297 jako nejstarší syn Arnošta z Hostinného, pána na Pardubicích a rovněž královského purkrabího v Kladsku (tehdy patřilo Koruně české). Tam také navštěvoval farní školu johanitů při kostele sv. Jana. Zde se mu dostalo jako malému chlapci zázračného vidění před obrazem Panny Marie, které ovlivnilo celý jeho život. Z Kladska se odebral na školu do broumovského kláštera, odtud na studia do Prahy a potom do Itálie, kde na známých univerzitách v Bologni a Padově strávil 14 let. Zde získal licenciát v oboru církevního práva.

Již za pobytu v Itálii se mladý Arnošt při svých cestách do Paříže seznámil s markrabětem Karlem. Díky tomu se stal v roce 1338, jako velmi mladý a tehdy ještě málo známý, děkanem svatovítské kapituly v Praze. Po smrti biskupa Jana IV. z Dražic byl zvolen roku 1343 pražským biskupem. Rok nato už ho jmenoval papež Kliment VI. arcibiskupem pražským. (V roce 1344 bylo biskupství pražské povýšeno na arcibiskupství. Pražskému arcibiskupství podléhalo rovněž biskupství olomoucké a litomyšlské.)

Jak je zaznamenáno kronikáři – již svým zjevem vzbuzoval Arnošt všude úctu, obdiv a vážnost - „vzrůstu vysokého, tváří pěkné a mravů velmi příjemných, Bohu i lidem vzácný“. Zejména vynikal hlubokou zbožností. Jeho autobiografie, kde si zaznamenával duchovní příhody ze života a rady, jak žít, se ztratila, ale dochovaly se poznámky psané na okraji jeho oblíbené duchovní četby. „Bázeň Boží nechť předchází všechno konání“ – zní první jeho zásada. Další vyžadují

střídmost v jídle, pití, ale i v řeči – „i když je příčina, nemám se rozčilovat, jmenovitě nechci mluvit vztekale, prudce ani žvatlavě, ani lživě“. Dále například uvádí – „i když jsi sám, snaž se, aby tvé skutky byly ctnostné a čisté tak, jako by byl přítomen celý svět“. Velkou oporou mu byla Panna Marie, ke které se vždy obracel o pomoc – „abych se vyvaroval hříchu, potupy a zármutku, uteku se k Marii....“.

Svůj pastýřský úřad bral Arnošt velmi vážně. Karel IV. měl k němu plnou důvěru, patřil mezi jeho nejbližší spolupracovníky. Byl svému králi nejen duchovním rádcem, ale také přítelem a diplomatem. Za jeho nepřítomnosti spravoval české království. V roce 1346 dosáhl u papeže v Avignonu schválení Karlovy volby za římského krále a jednal o možnosti jeho korunovace na císaře. Sám po návratu do Prahy v roce 1347 jej korunoval českým králem. Proto byl jeho vliv na dění v české zemi tak všestranný.

S jeho jménem je spojeno položení a posvěcení základního kamene svatovítské katedrály, hradu Karlštejna a dalších významných staveb – Karlova mostu, založení Nového Města Pražského, Slovanského kláštera a mnoha jiných. Mezi ně patří rovněž kostel Zvěstování Panně Marii v Pardubicích z roku 1359.

Podstatně se podílel na zřízení pražské university, souhlas s jejím založením projednal přímo u papeže Klimenta VI. Byl prvním universitním kancléřem a povolal do Prahy řadu vynikajících profesorů. Postaral se o hmotné zabezpečení university mimo jiné také tím, že uložil duchovenstvu mimořádnou daň. Z vlastních prostředků hradil náklady na teologickou fakultu.

Podpořil český překlad Pasionálu, kde na místo v Čechách neznámých světců byly vloženy životopisy našich svatých. Jako kulturní mecenáš pozval do Prahy řady umělců, mezi jinými stavitele Petra Parléře, významného italského básníka a humanistu Fr. Petrarca, malíře, jejichž gotické obrazy jsou naší kulturní chloubou.

Pozoruhodný je i jeho zájem o otázky hospodářské. Zaváděl odborné rybníkářství, ovocnářství, snažil se všemožně získat prostředky pro správu věcí veřejných, ale také pro rozsáhlou péči o chudé. Ustanovuje např. veřejné notáře, kteří se starají o právní záležitosti obyvatelstva, ovšem s tím, že od chudých, kostelů a špitálů nesmí brát peníze. Založil několik potřebných špitálů, na svém arcibiskupském dvoře živil žebráky, ujímal se chudých děvčat a opatroval je věnem a výbavou.

Ve stopách svého předchůdce Jana IV. z Dražic a s pomocí Karlovou dovršil úspěšně zápas o nezávislost církve na moci světské, takže samovolné zásahy světských vrchností do ustanovování kněží téměř ustaly. Dbal velmi o to, aby jeho kněžstvo řádně plnilo své povinnosti. Proto už na prvním

sněmu své církevní provincie konaném v roce 1349 ohlásil nový církevní zákoník „Statua Arnosti“, který jako základ církevní organizace v Čechách zůstal v platnosti několik století. Velice dbal o kázeň v církevních institucích a tvrdě trestal hrubé přestupky. Takže právem o něm napsal kronikář František Pražský – „ze srdcí podřízených svých sítě neřesti z kořene vymýcel a všecka pochybení odstraňoval“. Jemu vděčí církevní zákonodárství za zákaz tzv. božích soudů (žhavým železem a studenou vodou).

Je to jen zlomek toho, co Arnošt z Pardubic pro tuto zemi vykonal. Jeho pověst byla tak vynikající, že po smrti Inocence VI. byl dokonce mezi kandidáty na svatopetrský stolec. On však měl patrně světského uznání dost a založil v Kladsku klášter řeholních kanovníků, kde hodlal v klidu dožít. Sen se mu nesplnil. Na cestě za císařem do Budyšína se vážně rozstonal a nemoci podlehl. Jeho úmrtí bylo velkou ztrátou. Podle jeho vlastního přání byl pochován pod nádhernou náhrobní deskou z dílny Petra Parláře v hradním kostele Nanebevzatí Panny Marie v Kladsku.

Není znám pramen nebo názor, který by zpochybňoval jeho činy či myšlenky, což je takřka ojedinělý úkaz v lidských dějinách. Nemáme v naší historii zase tolik tak významných osobností, proto mě zarazí, že jeho jméno je dnes zneužíváno v řadě, ne zrovna přijatelných, komerčních činnostech. (*Socha arcib. Arnošta z Pardubic a jeho hrob v kostele v Kladsku.*)

(*Podklady – Přehled českých církevních dějin, Kavkův Karel IV, Internet*)

B.H.

VOSA

To je zase dovolená! Proč se pořád musíme škrábat do kopců a nejsme raději u vody a nečteme si Hercula Poirota? Přesně to se mi honilo hlavou každý den naší dovolené. Tělo uvyklé kancelářské židli proti změně denního režimu protestovalo stružkami potu, který se ze mě jen řinul a kdyby mě viděl soudruh Grebeníček, z barvy mého obličejce by se musel radovat.

Odpoledne bývala našťestí veselejší. Zpět do údolí jsme scházeli utmácení, ale nadšení krásami přírody.

Jednou jsme se při návratu zastavili u jezírka. Shodil jsem batoh, lehl do trávy a pozoroval vodní hladinu. Najednou jsem si všiml, že do jezírka spadla vosa. Mávala křídly, mrskala se, ale marně. Jo, holka, to máš špatný, blesklo mi hlavou. Kdybys byla aspoň včela, překonal bych únavu a zachránil tě. Ale takhle ... Za dalších pár vteřin jsem stál v ledové vodě jezírka a klacíkem vosu vytahoval.

Přece jen, co kdyby na mě přišly ty potvůrky výčitky svědomí, že jsem vosu nezachránil? Ještě bych měl zkaženou dovolenou. A tu si člověk musí užít, ne?

(Z knihy A. Randy „S čerty v zádech a anděly po boku“)

ANKETA

Dovolená a Bůh

Já o dovolené do kostela nechodím. Jedenkrát za rok si udělám čas a zamýšlím se nad sebou, nad svým chováním, jednáním a hodnotím, zda jdu správnou cestou. Ráda se účastním duchovních cvičení, které mi v tomto pomáhají. S rodinou se účastníme manželských setkání, která nám rovněž dodávají sílu zvládnout rodinné problémy.

(žena 35 let)

My trávíme dovolenou společně celá rodina, a snažíme se o dovolené jít do kostela, ať už jsme kdekoli. Už jsem tak zvyklá a neděle beze mše svaté nebyla nedělí.

(žena 47 let)

Záleží na situaci. Je-li to možné, pak do kostela ráda zajdu. Je dost zajímavé, kolik lidí se v neděli účastní mše svaté. Někde jsou kostely plné, jinde zejí téměř prázdnou. Ve Španělsku v Santanderu mě překvapila velká účast mladých lidí. Po skončení obřadů nikdo nespěchal domů. Zůstávali stát před chrámem, srdečně se zdravili podáním ruky a polibky na tváře.

(žena 53 let)

Pro nás je zásadní o dovolené navštívit mši svatou. Nikdy jsme ani nepřemýšleli o tom, že bychom do kostela nešli. Hned první den o dovolené zjistíme, kdy a kde slouží mši svatou. Rádi prohlížíme neznámé kostely.

(39 let)

Uskutečním příležitostně návštěvu kostela či kostelů, které potkávám při cestování. Mši sv. vyhledávám pouze pokud jsem s věřícími lidmi.

(muž 49 let)

Dovolenou jsem už neměl několik let. Utkvěla mi vzpomínka na Jižní Itálii, kde mě zaujali hlavně hřbitovy, které jsou úplně jiné než u nás. Všude převažuje beton, mnoho uren nad sebou. Většinou roztrískané a bez květin.

(muž 41 let)

J.M.

ROZHOVOR

Aby znovu zářil...

Poutní chrám Panny Marie Pomocné na Chlumku u Luže nelze přehlédnout. Ať se blížíte k městečku Luže z kterékoliv strany, vždy na Vás dříve či později vykoukne dvojice štíhlých věží kostela. V současné době v jeho interiéru probíhají díky dotaci tzv. norských fondů rekonstrukční práce, které napomohou získat svatyni někdejší lesk. Se zdejší duchovním správcem P. Josefem Hubálkem jsem si povídal nejen o historii a obnově jednoho z významných poutních míst diecéze, ale také o lidských starostech a důvěře v Matku Boží.

Můžete na úvod přiblížit historii zdejšího poutního místa?

Patří k jedněm z nejvýznamnějších v diecézi a stojí přímo u počátků obnovy katolické víry v severovýchodních Čechách po třicetileté válce. Zakladatelkou zdejší poutní tradice se stala Marie Maxmiliána hraběnka ze Žďáru provdaná za Jindřicha Viléma Slavatu na Košumberku, jemuž patřil nedaleký hrad Košumberk. Pocházela z velmi činorodého prostředí katolické šlechty. Od svého bratra získala milostný obraz Panny Marie Pomocné, tzv. Pasovské, který uchovávala v kapli rodového hradu. Nynějšímu kostelu předcházela menší kaple dokončená roku 1669. Zájem poutníků o místo byl však tak veliký, že se jeho správci – jezuité spolu s patronkou brzy rozhodli pro stavbu nového chrámu. Jak se můžeme dočíst v análech, stavba trvala 6 let a byla dokončena slavnostním přenesením uctívaného obrazu do velké svatyně v roce 1696. I poté však dokončovací práce ještě několik let pokračovaly. Když byli jezuité jako řád ke konci 18. století zrušeni, stal se chrám farním kostelem. Poutní tradice tu však přes různá omezení a společenské změny nikdy neutichla.

Odkdy na Chlumku působíte? Vnímáte jako správce významného poutního místa zvýšenou míru povinností?

Do zdejší farnosti jsem nastoupil na podzim roku 1998. Jak jistě potvrdí i ostatní kněží, kteří působí na známých poutních místech, má tato služba některé specifické rysy. Kromě toho, že se věnuji poutníkům, když je provázím, musím počítat s delším časem pro udílení svátosti smíření. Často jsem se setkal s tím, že lidé na tomto místě po letech dostanou odvalu a touží se vyzpovídat a tak si dát svůj život do pořádku.

s čím přichází za Pannou Marií Pomocnou? Liší se duchovní potřeby člověka 21. století od jeho předchůdců?

Možná je určitý rozdíl v tom, že lidé v současné době chtějí přijít k Bohu jaksi anonymně. Ale ty základní problémy jsou hodně podobné. Přece i dnes řešíme otázky ohledně zdraví, životní cesty, výchovy dětí, těžkostí v zaměstnání či výběru vhodného životního partnera.

Současné poutnictví se mnohdy kryje s masovou turistikou, jak přistupovat k lidem, které zajímá jenom kostel jako památka a již moc nepátrají, proč vůbec vznikla.

Odpovím trochu zešíroka. Práním jezuitského řádu bylo, aby chrám měl jasnou výpovědní hodnotu. Jeho výzdoba se snažila dát vztahu člověka k Bohu konkrétní tvar a podobu. Je tedy velmi bohatá a sdělná. Jednotlivé postavy biblického příběhu k divákovi živě promlouvají. Když tam člověk vstoupí, prostor jakoby jej nutil ke komunikaci. Dalším aspektem je, že zde turista najde místo klidu a ticha. Dnešní člověk je vděčný za prostor, kde se může zastavit a trochu odpočinout. Rád se pak vrací. Řada návštěvníků je uchválena krásou a kladou si otázku, proč naši předci věnovali tolik energie do vytvoření něčeho podobného. Na nás záleží, abychom tyto lidi vlídně přijali, dokázali se jim věnovat a snažili se jim světa srozumitelně přiblížit poselství poutního chrámu.

Určitě nejsou jen povinnosti a starosti. Čím Vás tato služba obohacuje a těší?

Sám pocházím z jedné farnosti z Orlických hor a často jsme putovali na tamní poutní místo Mariánská Hora, takže jsem od dětství nasával atmosféru mariánské zbožnosti. Díky tomu je mi i současné působení velmi blízké. Často vnímám, že sem lidé přichází s nemalými osobními problémy, ale důvěřují v pomoc Panny Marie. Jak řekl sv. Augustin, Panna Maria je naší matkou ve víře. Ona stojí na počátku naší víry, s ní začíná Nový Zákon, ona je učednicí Ježíše Krista, její „ano“ jakoby předjímalo naše „ano“ Bohu. Takže mě velmi těší, když mohu stát u obnovy víry lidí a mohu jim jako kněz zprostředkovat setkání s Bohem.

Když se setkáváte s poutníky, odhadnete,

Jste znám jako mariánský ctitel. Jakým způsobem jste hledal svoji cestu k Matce Boží? Jak svůj vztah k ní prožíváte?

Již jsem zmínil, často jsem navštěvoval Mariánskou Horu, kde se konala hlavní pout' na svátek Narození Panny Marie. Kromě toho rodiče se mnou a mými sourozenci jezdili pravidelně do Králík. Dodnes si vybavuji, jak jsem se u tamního mariánského obrazu modlil, abych našel svoji životní cestu. Pevně věřím tomu, že jsem ji našel.

Květen je tradičně mariánským měsícem – odráží se tato skutečnost nějakým způsobem v programu místa?

Přímo ne, ale stává se, že k nám v květnu přijíždí cizí farnosti vykonat pout'. My běžně míváme májové pobožnosti v kostele sv. Bartoloměje a na Chlumku jen na závěr tohoto období. Svůj vliv na to má také nedaleká Podskala, kde se konají každé květnové pondělí známé májové pobožnosti. Hodně lidí jezdí tam. Obnova tamních mariánských poutí je dílem P. V. Johna, který měl velkou touhu, aby se toto krásné místo probudilo k životu. V devadesátých letech zdejší kostel opravil. Několikrát jsem tam byl jako host, sloužil jsem mši a vedl pobožnost.

Přitom jsem si kladl otázku, jak využít přítomnosti tolika lidí, jak je oslovit. Možná mi to někteří budou mít za zlé, ale myslím si, že májové pobožnosti v sobě nesou příliš ducha doby, kdy vznikly a dnes zvláště hledajícímu mnoho neřeknou. Je to zkrátka otázka do budoucna.

Jaké jsou hlavní letní poutě? Navštěvují je pouze místní lidé či přichází poutníci z větší dálky?

Konají se zde tři – třešňová, okurková a švestková. Samotné lidové názvy vyjadřují nejcharakterističtější plodinu pro období, kdy se pout' slaví. První pout' je stanovena podle staršího datování svátku Navštívení Panny Marie o 1. neděle v červenci, letos tedy 4. 7., druhá se koná na svátek Nanebevzetí Panny Marie – 15. 8. a třetí o nejbližší neděli svátku Narození Panny Marie – 12. 9. Připomenout musím i novější tradici svatováclavských poutí. Dříve byla poutní sezona hodně teritoriálně rozdělena. V určitý čas přicházeli hromadně lidé z určité oblasti, například z Pardubicka či Hlinecka. Dnes to již samozřejmě neplatí, lidé přijíždějí individuálně, nejvíce právě na letní poutě. Tehdy nás navštíví až dva tisíce poutníků, pravidelně se konají tři mše svaté a odpoledne pak požehnání.

Luže to není pouze poutní místo, ale také normální farnost. Jak vypadá její život?

Farnost Luže je poměrně živá, žije tu spousta mladých rodin s dětmi. Musím vyzdvihnout činnou a aktivní pastorační radu, která mi velmi pomáhá. Pastoračně se zaměřujeme právě na tu nejmladší generaci. Jednu květnovou sobotu pořádáme den společenských her a mši svatou v přírodě. Během prázdnin se mládež ujímá organizování týdenního tábora pro děti. Své místo tam naleznou katecheze, mše svatá, ale i normální hry. Více než deset let vydáváme časopis Chlumeček. Pravidelně jezdíme na farní zájezd, cyklovýlety spojené se společnou modlitbou. Mše svaté navštěvuje kolem stovky místních lidí a 50 – 80 lidí přespolních. Život v městečku by nebyl úplný bez působení Hamzovy léčebny (zabývá se rehabilitační péčí o pacienty s pohybovým postižením z oblasti neurologických a ortopedických onemocnění, ať už vrozených nebo získaných, včetně stavů poúrazových – pozn. redakce). Její klienti docházejí pravidelně na nedělní bohoslužby i poutní slavnosti, a protože se jedná o nemocné nejen z východních Čech, a také například z Brněnska, rozšiřuje se povědomí o našem poutním místě i do jiných oblastí republiky. Přímo v léčebně je v pavilonu G zřízena ekumenická kaple, kde kromě katolických středečních mší svatých konají bohoslužby také adventisté a církve českobratrská. Spolupráce s personálem léčebny je velmi dobrá, třeba díky nástěnce v léčebně máme možnost informovat o aktivitách naší farnosti.

V tomto okamžiku Vás jistě naplno zaměstnává rekonstrukce interiéru kostela. Jak práce pokračují?

Současná rekonstrukce je pokračováním obnovy chrámu z devadesátých let. Tehdy se začalo samozřejmě střechou, následovala oprava vnějšího pláště kostela, jižního schodiště a oprava bočních kaplí a balustrády. Nyní jsme získali prostředky na interiér, jehož poslední obnova proběhla někdy ve třicátých letech 20. století. Ihned po zahájení stavby v červnu minulého roku proběhla demontáž varhanního stroje a větší části mobiliáře a následoval jejich přesun do ateliérů. V prostoru hlavní lodi kostela bylo pro výmalbu postaveno lešení až pod stropní klenbu. V současné době se pokračuje v pracích na varhanách a mobiliáři a je vymalován strop, stejně jako prostory za varhanami. Práce na výmalbě byly přes zimu z důvodu nepříznivých klimatických podmínek pozastaveny, a protože zima byla tuhá, trvá poměrně dlouho, než se zdi kostela prohřejí a výmalba bude moci pokračovat. Dokončení prací se předpokládá ke konci letošního roku. Po dobu rekonstrukce zůstává kostel uzavřen. Výjimkou budou již zmíněné letní poutě, na které bych již dopředu čtenáře IKD rád pozval.

Jistě myslíte do budoucna. Co Vás ještě čeká?

Plánu a přání máme ještě hodně. V současné době je u Pardubického kraje podaný projekt na bezbariérové zpřístupnění kostela pomocí výtahu. Velmi by to pomohlo imobilním pacientům léčebny i starším generacím poutníků. Přístup do kostela jim nyní ztěžuje 63 schodů. Součástí tohoto projektu je také zpracování bezpečnostního zádveří. V zadní části bude utvořena stěna z neprůstředného skla, což umožní mít kostel otevřený pro veřejnost po celý den. Měl by tam také být prostor k seznámení se s historií.

Luděk Bárta (převzato z květnového vydání IKD)

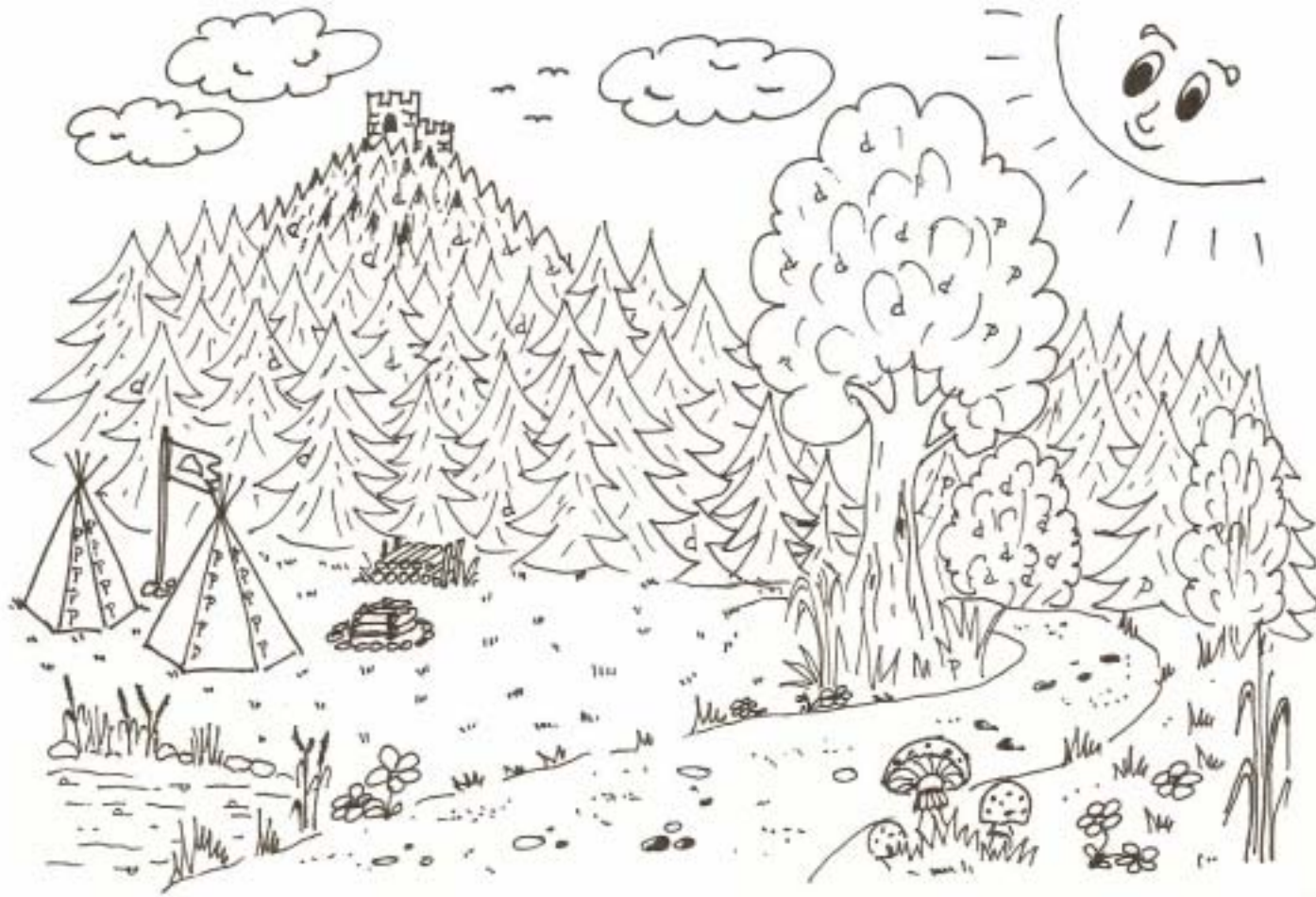

AHOJ DĚTI!

Spousta z vás už patří mezi malé muzikanty, a tak víte, že každá stupnice je jinak laděna. Podle toho pak nese i svůj název.

Naše dnešní povídání je také určitým způsobem naladěno – a to do písmene P. Ptáte se proč?

Protože právě přicházejí prázdniny – překrásný prostor pro pěkné prožitky, pro putování přírodou, poznávání památek, prozkoumávání a pátrání po pokladech, plavání, projíždění se, pro povídání, pro přátele, pro práci i pomoc rodičům, pro Pána, prostě pro pohodu a poklid podle přání.

Prázdninový obrázek si pěkně pestře vybarvěte a přitom v něm pátrejte po ukrytých písmenech P. Je jich tam 62, protože tolik prázdninových dnů na vás čeká.

A ještě jedna otázka. Víte, kteří dva svěťci, jejichž jména začínají písmenem P, slaví spolu těsně před prázdninami svůj svátek?

Teď už opravdu nezbyvá nic jiného než vám popřát pěkné prázdniny a šťastný návrat do školních lavic v plném zdraví.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Prázdniny už jistě netrpělivě očekáváte i vy starší. Po školním roce plném učení a povinností jsou tou nejlepší odměnou. Na prázdninové volno by se mohlo hodit několik důležitých připomínek. Jsou ale v zašifrované podobě. Všechny věty lze rozluštit stejným klíčem. A záměrně mezi slovy nejsou mezery, na svých místech zůstaly pouze čárky, pomlčka a tečky. Víc už nenapovím, není to příliš těžké.

1. Menemepozanedykažnedvatřosvėnupášizjjeasitproonínážehpo.
2. Dýkažvěkčlojebutřepovatcopra,coněřettvávyadětvikapazbouseutnounakovyciprá,tímtzínodostra.
3. Něstejkatnekčipodejvšemnatěvožinězbytnetyžiledů,elamělnybesvatjosposdounu.
4. Kouveldostraybmánlaměbitsopůkétamocponímtatos.
5. Vděkažciatusimezkusdětvillemkobeseníbliž,jichjetyvoži,řetvávysministvícenlespo.
6. Mevažishosvívzdraamedujzarhanesmín,žetoprohojekostkřehmenápozžaevlíchví,ydkessíruna.
7. Nívátocesánívánápozhoვნosánžemůmiveltithaboo.
8. Nazrovkatnápěkkakníždevedořitšírozšánzorobachatnezanourazvypusto.
9. Mehejvánevatnovějůvssackétahýmdru-orpnídávípo, nícháslouna, vuvštěná.
10. Vostkalasanostvlídšíslumuděkažkuvěčlocevíženbazloanéčemrapodloče.

Krásné prázdniny!!

Řešení z minulého Poutníka: Text vyprávěl o Janu Křtiteli, jehož narození slavíme 24. června.

ROK KNĚŽÍ

Bliží se konec roku kněží, ve kterém jsme si mohli v církvi více uvědomovat svoji spoluzodpovědnost za svět a šíření Radostné zvěsti v něm. Bez služby kněze by se nemohla projevat tak jedinečným způsobem Boží láska k nám, lidem. Vždyť všechny svátosti, které dostáváme, jsou Božím znamením a působením, přijímáme je z rukou kněze. Proto jsme měli právě letos jedinečnou příležitost ocenit jejich službu a více vnímat velikost našeho obdarování Bohem. Jak vyjádřit svou vděčnost Bohu i kněžím, které máme mezi sebou, nebo nás s nimi spojuje společenství naší víry?

Naše důvěra v Boží vedení, pravdivost našich životů s jejich každodenním navracením se k Němu, Milosrdnému otci a vědomí, že jsme stále v Jeho rukou, by pro nás nebyla možná bez kněze - ikony Krista. Proto jim patří náš nekonečný dík za společenství a jejich službu, kterou nám Krista přinášejí. Oni nás příkladem svého života a slavením eucharistie učí vzdávat díky Bohu a Jeho lásce, která nehledá sebe, ale obětuje se pro druhé. Díky všem, kteří zaslechli a odpověděli na Boží volání a nabídli svůj život ke službě, aby On mohl skrze ně, zjevovat svou lásku světu. Rok kněží sice končí, ale modlitby za ně a nová kněžská povolání, ať nikdy neustanou a jsou jim zdrojem nekonečné Boží milosti, tak potřebné pro jejich poslání. Učme se jim pomáhat a být jim stále nablízku.

Bs

ŠANCE PRO MLADÉ

SVATOST NA DOSAH RUKY

Chiara Luce Badano - pěkná, extrovertní, radostná dívka, zamilovaná do Boha, vzor nejen pro mladé. V posledních dvou letech svého života prožila rychlý duchovní výstup. Blahořečení proběhne na konci září.

Pověst o Chiařině svatosti se začala šířit brzy po její smrti v necelých 19 letech (7. října 1990). Mons. Livio Maritano, tehdejší biskup diecéze Acqui, který zahájil v roce 1999 proces jejího blahořečení, řekl: „Její svědectví je významné zvláště pro mladé.“ A dále: „Svatosti je zapotřebí i dnes.“

Vyrůstala v italském Sasellu (poblíž Janova) v pěkné rodině, kde se jí dostalo křesťanské výchovy. Její život byl posetý jednoduchými skutky lásky. Například ve čtyřech letech pečlivě vybrala hračky, které chtěla darovat chudým dětem. („Nemohu přece dát rozbité hračky dětem, které žádné nemají.“) V první třídě se velmi pozorně starala o spolužačku, které zemřela maminka. O Vánocích ji na návrh své maminky pozvala na oběd. Přála si, aby stůl byl dobře prostřený, s tím nejpěknějším ubrusem, protože „dnes s námi bude Ježíš!“

Jednou napsala: „Jedna spolužačka má spálu a všichni mají strach ji navštívit. Po domluvě s rodiči jí chci přinést domácí úkoly, aby se necítila sama. Myslím, že důležitější než strach, je láska.“

Měla ráda hudbu, plavání, tenis, procházky po horách. Když se jí někdo zeptal, zda vypráví svým přátelům o Bohu, odpověděla: „Já nemám mluvit o Ježíši, ale dávat Ježíše svým životem.“

Angažovala se ve společenství mladých, ve farnosti a v diecézi.

Již jako malá opakovala „ano“ Boží vůli a tak tomu bylo i během posledních dvou let života, kdy onemocněla bolestivou rakovinou kostí.

Zpracovala Ludmila Šturmová

„Chiaru Badanovou jsem poznal díky jednomu řeholníkovi: dívka, která změnila můj pohled na svět. Od té doby pokaždé, když mám těžkosti nebo prožívám nějakou krizi, stačí mi podívat se na kříž a na nádherný úsměv Chiary ... a všechno přejde.“ *Antonio*

„Když jsem ji poznal, prožíval jsem chvíli prázdnoty. Byl jsem na internetu a „náhodou“ první odpověď, která se ukázala, byl životní příběh Chiary. Když jsem si ho přečetl, pochopil jsem, že musím něco změnit: že mám svůj život prožívat jinak, v přítomnosti Boha.“

Vincenzo

CESTA NA BLAHOŘEČENÍ CHIARY LUCE BADANOVÉ DO ITÁLIE

Program: Slavnostní obřad **blahořečení** Chiary Luce Badanové na poutním místě Divino Amore **25. září v 16 hod.** Ve 20.30 hod. v aule Pavla VI. ve Vatikánu program mladých věnovaný jejímu životu (svědectví, choreografie, video, ...)

V neděli **26. září v 10.30 hod. děkonná bohoslužba** v bazilice Svatého Pavla za hradbami v Římě.

Všechny tyto události bude doprovázet zpěvem mezinárodní hudební skupina Gen Rosso.

Kromě toho **prohlídka Říma, návštěva Loppiana** (mezinárodní městečko Hnutí fokoláre, kde žije okolo 900 obyvatel ze 70-ti národů pěti kontinentů, včetně dvou mezinárodních hudebních skupin Gen Rosso a Gen Verde).

Kdo: mládež od 14 let

Kdy: 23. září – 28. září 2010

Jak: autobusem z Prahy a Brna – odjezd 23. září 2010 večer

Přihlášky a bližší informace: www.focolare.cz a přihlásit se můžete do 31. července 2010.

Cena (včetně polopenze): cca 5200 Kč.

Zálohu ve výši 3000 Kč zašlete do 31. července 2010 na VÚB Praha, č. účtu: 107-1005422207/6700, v. s. 2509, k. s. 0558.

Kontakt: [Veronika Němečková, m. 777987766; mail: veronika.nemeckova@pontes-os.cz](mailto:Veronika.Nemeckova@pontes-os.cz)

Více: www.naplno.net

(z časopisu NOVÉ MĚSTO)

SETKÁNÍ DĚTÍ S BISKUPEM

15. 5. 2010 jsme si přivstali a vydali se na cestu do Hradce Králové. Naším cílem bylo setkání dětí s biskupem. Po příjezdu do Adalbertina jsme se rozdělili do několika skupin. Letošní téma tohoto setkání bylo: "Cesta za poznáním renesanční společnosti".

Letos jsme dorazili včas, a proto byl větší výběr dopoledních aktivit. Každá skupina si vybrala 3 různorodé aktivity. Mohli jsme si vybrat mezi programy učitel,

umělec, renesanční společnost, Kryštof Harant, rytířské umění, filosof a mág a dalšími. Jako výplň volného času jsme mohli navštívit výtvarnou dílnu nebo Bílou věž. Většina programu se odehrávala v církevní škole Jana Pavla II. Na každé z aktivit jsme si vyzkoušeli, jaké to asi bylo v době renesance. Jako odměnu jsme na každém programu dostali kamínky, groše nebo zlatáky. Za ty jsme pak nakupovali na výročním jarmarku různé dobroty, knížky, pohledy, samolepky atd.

Po nasycení z vlastních zásob jsme se odebrali do kostela Panny Marie. Připravili si pro nás předprogram přede mší svatou. Nacvičovali jsme písničky na mši a povídali si o zážitcích z dopoledne. Po příchodu otce biskupa Josefa jsme společně s ním slavili mši svatou. Po této mši jsme se společně vyfotili před kostelem a pak se vydali domů. Pro zpestření cesty domů jsme zpívali s kytarovým doprovodem písničky.

Daniela a Miriam

FOTOREPORTÁŽE – Z 1. SV. PŘÍJÍMÁNÍ A ZE SLAVNOSTI TĚLA A KRVE PÁNĚ**DRAZÍ FARNÍCI A ČTENÁŘI POUTNÍKA,**

školní rok utekl jako voda a blíží se doba prázdnin a dovolených. Přeji vám, ať tento čas pěkně prožijete, načerpáte nových sil a při všech vašich cestách ať vás provází Pánovo požehnání.

o. Josef a redakce Poutníka

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V červenci 2010 oslaví:**

97 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
89 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
89 let	paní Anna Dušková	z Petrovic
88 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
87 let	paní Jarmila Tomanová	nyní bytem v Lanškrouně
87 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
72 let	pan Josef Motl	z Dolní Čermné
60 let	paní Ludmila Málková	z Horní Čermné
50 let	paní Růžena Moravcová	z Verměřovic

V srpnu 2010 oslaví:

88 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
84 let	paní Anna Marková	z Verměřovic

83 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
82 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
82 let	pan Karel Marek	z Petrovic
80 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
80 let	paní Milada Suchomelová	z Dolní Čermné
76 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
75 let	paní Miluška Vágnerová	z Petrovic
74 let	paní Emilie Hrdinová	z Dolní Čermné
73 let	paní Věra Krobotová	z Dolní Čermné
73 let	paní Milada Klekarová	z Dolní Čermné
72 let	pan Vladislav Macháček	z Horní Čermné
71 let	paní Marie Čadová	z Verměřovic
70 let	paní Růžena Blažková	z Dolní Čermné
70 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Čermné
60 let	pan Ladislav Svoboda	z Dolní Čermné

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se členkou Kristovy církve:

v Dolní Čermné 27. 6. 2010 Adéla Macháčková z Dolní Čermné

Rodičům Adélky rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu všech jejich dětí.

Církevní manželství uzavřeli:

v Dolní Čermné 12. 6. 2010 Adéla Hajzlerová z Horní Čermné a Jan Svoboda z Dolní Čermné

Novomanželům Svobodovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Petrovicích 27. 5. 2010 s panem Pavlem Filipem z Petrovic

ve Verměřovicích 15. 6. 2010 s paní Antonií Sklenářovou z Verměřovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

SLUŽBA LEKTORSKÁ:

Červenec 2010				
4. 7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
			16.00	Kunertovi 458
5. 7.	Po	Sv. Cyril a Metoděj	19.00	Kunertovi 125
11. 7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	Zpěvákovi 195
			16.00	Langrovi 173
18. 7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
			16.00	Formánkovi 83
25. 7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	Faltusovi 128
			16.00	Jurenkovi 160

Srpen 2010				
1. 8.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
			16.00	Macháčkovi st. 180 HČ
8. 8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	p. Pecháčková 310
			16.00	Málkovi 77 HČ
15. 8.	Ne	20. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 109
			16.00	Pecháčkovi MH
22. 8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	Kužlíkovi 202 HČ
			16.00	Vávrovi 264
29. 8.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
			16.00	Macháčkovi ml. 180 HČ

Září 2010				
5. 9.	Ne	23. neděle v mezidobí	7.30	Kyšperkovi 128
			16.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
8. 9.	St	Narození Panny Marie	19.00	Vávrovi 270
12. 9.	Ne	24. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 53
19. 9.	Ne	25. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi st. 55
			16.00	Málkovi
26. 9.	Ne	26. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
			16.00	Klekarovi 292
28. 9.	Út	Sv. Václav	19.00	Moravcovi 267

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
27. června 2010
26. týden / 2010

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

28. června -	pondělí	sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. června -	úterý	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
Dolní Čermná	19.00 h.	– za Josefa Vašíčka, syna Petra a vnuka Petra
30. června -	středa	13.týdne v liturgickém mezidobí, Svatých prvomučedníků římských
Dolní Čermná	19.00 h.	
1. července -	čtvrtek	13.týdne v liturgickém mezidobí
Dolní Čermná	7.30 h.	
Verměřovice	19.00 h.	– na dobrý úmysl
2. července -	pátek	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
Dolní Čermná	19.00 h.	
3. července -	sobota	Svátek sv. Tomáše, apoštola; první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Dolní Čermná 7.30 h.
Verměřovice 19.00 h. – za Leopolda Hubálka a oboje rodiče

4. července - neděle – 14. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná -	7.30 h.	– za Cyrila Vrátu a celou rodinu
Petrovice -	9.00 h.	– za Františka Kylara, manželku, dva syny a dceru
Mariánská Hora-	16.00 h.	– za Františka Mareše, manželku a syna

Na tuto odpolední mši svatou pojede autobus. Vyjíždí v 15.20 h. z Verměřovic a pokračuje přes Petrovice, Dolní a Horní Čermnou na Mariánskou Horu. Po bohoslužbě se vrací autobus stejnou cestou zpět.

5. července - pondělí Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, Den slovanských věrozvěstů, státní svátek

Dolní Čermná - 7.30 h. – za pana faráře P. Čeňka Ptáčka

UPOZORŇUJEME, ŽE OD ÚTERÝ 6. 7. DO PÁTKU 9. 7. 2010 NEBUDOU V NAŠÍ FARNOSTI SLOUŽENY MŠE SVATÉ!!

10. července - sobota 14.týdne v liturgickém mezidobí
Petrovice 18.00 h. – za Rudolfa Vondru, Josefa a Evu Faltusovy

11. července - neděle – 15. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná -	8.00 h.	– za Jindřicha Mareše a oboje rodiče
Verměřovice -	9.30 h.	– za Věru a Břetislava Výprachtických, sourozence a oboje rodiče
Mariánská Hora-	16.00 h.	– za Miloslavu Fabiánkovou, manžela, dva syny a rodiče

Příležitost ke sv. zpovědi budete mít:

Ve farním kostele:

ve středu 30. 6. od 15.00 – do 17.00 h. (zpovídá P. Ján Kubis), od 17.00 – do 18.55 h. (zpovídá P. Josef Roušar),
pátek 2. 7. od 17.00 h. – do 18.55 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.
Ve Verměřovicích: ve čtvrtek 1. 7. od 17.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	středa	30. 6.	dopoledne	Dolní Čermná, Verměřovice
	čtvrtek	1. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	2. 7.	dopoledne	Dolní Čermná, Petrovice
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	2. 7.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2010

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 15. srpna 2010, Poutník vyjde 29. srpna 2010

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.

